

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 905/06
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог-противтужиоца ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, по тужби ради стицања без основа и по противтужби ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.7661/05 од 28.9.2005. године, у седници одржаној дана 24.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као НЕОСНОВАНА ревизија туженог –противтужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.7661/05 од 28.9.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег општинског суда у Београду П.бр.4636/95-03 од 23.9.2004. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да исплати тужиоцу износ од 7.000 ДМ прерачунато у еуро на дан 1.1.2002. године, са домицилном каматом почев од 28.9.1993. године до 31.12.2001. године, а од 1.1.2002. године па до исплате, са каматом у висини есконтне стопе Европске Централне банке, све у динарској противвредности по курсу на дан испуњења обавезе. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог којим је тражио да се тужилац обавезе да туженом исплати на име накнаде штете износ од 17.076 ДМ прерачунато у еуро на дан 1.1.2002. године, са домицилном каматом почев од 19.4.1996. године до 31.12.2001. године, а од 1.1.2002. године па до исплате са каматом у висини есконтне стопе Европске Централне банке, све у динарској противвредности по важећем курсу на дан испуњења обавезе, а ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Београду је пресудом Гж.бр.7661/05 од 28.9.2005. године преиначио првостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке, па је усвојен тужбени захтев тужиоца Радомира Ђорђевића и обавезан тужени ББ да исплати тужиоцу износ од 7.000 ДМ прерачунато у еуро на дан 1.1.2002. године, са домицилном каматом почев од 28.9.1993. до 31.12.2001. године, а од 1.1.2002. године па до исплате са каматом у висини есконтне стопе Европске Централне банке, све у динарској противвредности по курсу на дан испуњења обавезе у року од 15 дана од дана пријема пресуде, као и да исплати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 83.400,00 динара.

Против наведене пресуде Окружног суда у Београду тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу овлашћења из члана 386. ЗПП, и нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је 28.9.1993. године потписан предуговор о куповини стана између тужиоца као купца стана и туженог као продавца стана, а да потписи уговарача нису оверени од стране суда. Тужилац је на име капаре исплатио туженом износ од 7.000 ДМ. До закључења купопродајног уговора није дошло, а тужени је по протеку 6 месеци од закључења предуговора с обзиром да није успео да ступи у контакт са тужиоцем, спорни стан продао другом лицу и задржао износ примљен на име капаре.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу исплати износ примљен на име капаре.

Наиме, између странака је закључен предуговор у смислу члана 45. Закона о облигационим односима којим се преузима обавеза да се доцније закључи други, главни уговор. У конкретном случају, предуговор није закључен у форми која важи за главни уговор у смислу члана 45. став 2. Закона о облигационим односима у вези члана 4. Закона о промету непокретности, према којем је овера потписа уговарача на писменом уговору о промету непокретности услов пуноважности уговора. Како предуговор због недостатка форме не производи правно дејство, то се примљени износ од 7.000 ДМ, прерачунат у еуро,

налази без основа у имовини туженог, па је тужени правилно и на основу одредбе члана 210. и 214. Закона о облигационим односима обавезан на повраћај примљеног износа на име капаре, јер прелаз имовине тужиоца у имовину туженог нема свој основ у пуноважном правном послу или у закону.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу исправност и законитост побијане одлуке, Врховни суд је на основу одредбе члана 393. ЗПП, у вези одредбе члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04) одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн